

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 679**

din 31 octombrie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1)
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare”, cuprinsă de prevederile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Mircea Negulescu în Dosarul nr. 823/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.583D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită judecarea în lipsă și admiterea excepției de neconstituționalitate, iar partea Inspekția Judiciară a depus la dosar note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, în esență, pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, iar, în subsidiar, ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate își au izvorul în normele constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 823/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1), cu referire la sintagma „poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare” din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mircea Negulescu, procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpina, în cadrul unei cauze având ca obiect recursul declarat împotriva Încheierii din 28 februarie 2017, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori în materie disciplinară, prin care s-a admis solicitarea formulată, în temeiul art. 52 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 317/2004, de Inspekția Judiciară și s-a dispus suspendarea autorului excepției de neconstituționalitate din funcția de procuror până la soluționarea definitivă a procedurii disciplinare ce face obiectul lucrării nr. 1.254/IJ/218/DIP/2017, aflată pe rolul Inspekției Judiciare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 41 și art. 45, raportate la cele ale art. 53. În acest sens arată că, dincolo de imprecizia și generalitatea formulării în lege a motivelor de suspendare, ceea ce lasă loc subiectivismului și arbitrarului, soluția legislativă referitoare la durata măsurii provizorii a suspendării din funcție, și anume „până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare”, nu satisface standardul de constituționalitate afirmat în jurisprudența Curții Constituționale cu privire la restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale. Astfel, restrângerea oricărui drept sau oricărei libertăți presupune să fie nu numai coresponsabilă scopului și proporțională cu cauza care a generat-o, dar, în considerația caracterului temporar, legea trebuie să prevadă termenul pentru care poate fi dispusă și durata maximă. Autorul excepției susține că art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 nu prevede nici termenul pentru care poate fi dispusă și nici durata maximă a suspendării provizorii, iar sintagma „până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare”, prin imprecizie, poate conduce la ideea că singura limitare în timp este termenul de 2 ani de prescripție a răspunderii disciplinare [potrivit art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004], care stinge și acțiunea disciplinară. Or, „în această condiție posibilă în contextul în care dreptul la apărare presupune administrarea probatoriului și antamarea căilor de atac, potrivit Legii nr. 317/2004 și Codului de procedură civilă, disproporționalitatea vădită a măsurii provizorii este de natură a afecta însăși substanța dreptului la muncă și a libertății economice”. Invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2016 și nr. 712 din 4 decembrie 2014.

6. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că suspendarea din funcție reglementată de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 este o măsură provizorie care se dispune în cursul cercetării disciplinare în situația în care prezumția de nevinovăție subsistă și nu se confundă cu sancțiunea disciplinară prevăzută de art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, când prezumția de nevinovăție a fost înlăturată pe cale disciplinară. Cu toate acestea, deși în ambele situații este vorba despre restrângerea unor drepturi, în cazul sancțiunii suspendării din funcție, legiuitorul a prevăzut durata maximă de 6 luni și a creat, prin excepție, posibilitatea exercitării dreptului la muncă și a libertății economice, ridicând incompatibilitățile și interdicțiile [art. 62 alin. (1) lit. c) și alin. (4) din Legea nr. 303/2004], însă, în cazul măsurii provizorii [art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004], magistratul este lipsit de protecția aceluiași drepturi și libertăți constituționale, deși, suportând o măsură provizorie, beneficiază în continuare de prezumția de nevinovăție.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători** și-a exprimat opinia în sensul că „subsistă anumite indicii rezonabile de neconstituționalitate”. Consideră că motivul de neconstituționalitate referitor la imprecizia și imprevizibilitatea textului de lege criticat este neîntemeiat, sens în care invocă argumentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 774 din 10 noiembrie 2015, paragrafele 21, 23 și 31. Referitor la criticile de neconstituționalitate din perspectiva prezumției de nevinovăție, instanța consideră că, într-adevăr, legea nu prevede expres faptul că nu sunt aplicabile interdicțiile și incompatibilitățile pe perioada suspendării provizorii din funcție dispusă în temeiul art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, în

timp ce acest beneficiu este prevăzut expres de art. 62 alin. (1) lit. c) și alin. (4) din Legea nr. 303/2004, în cazul sancțiunii disciplinare de suspendare din funcție pe o perioadă de până la 6 luni, dispusă în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004. Însă o atare inadverență legislativă nu reprezintă în sine un viciu de neconstituționalitate, în condițiile în care revine instituțiilor competente și, eventual, instanței de judecată să aprecieze, în activitatea de interpretare și aplicare administrativă sau judecătorească a legii, dacă dispozițiile art. 62 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 — referitoare la ridicarea interdicțiilor și incompatibilităților specifice funcției de magistrat în perioada de suspendare din funcție — sunt aplicabile și în ipoteza măsurii provizorii de suspendare din funcție dispusă în temeiul art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004. Totodată, sunt relevante *mutatis mutandis* și considerentele de la paragraful 37 din Decizia Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2016, conform cărora suspendarea raportului de muncă în cazul prevăzut de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii nu are semnificația încălcării prezumției de nevinovăție. Cât privește testul de proporționalitate a prevederilor criticate ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, din perspectiva asigurării unui just echilibru între scopul legitim urmărit și respectarea dreptului la muncă, garantat de art. 41 din Constituție, instanța consideră că nu pot fi negate elementele de similitudine menționate în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2016. Elementul de similitudine rezidă în faptul că nici art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 nu prevede o durată maximă de timp pentru care poate fi dispusă măsura provizorie de suspendare din funcția de magistrat, ci doar momentul procedural până la care poate fi dispusă măsura, respectiv „până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare”. Or, având în vedere jurisprudența în materia răspunderii disciplinare a magistraților, durata procedurii disciplinare, până la momentul soluționării definitive, depășește cu mult durata de 6 luni, avută în vedere de Curtea Constituțională în considerentele citate. Însă în materia răspunderii disciplinare a magistraților nu a fost identificat niciun text de lege similar celui din Codul muncii pentru ipoteza în care, în cadrul procedurii disciplinare, se constată nevinovăția magistratului. Art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 se referă la procesul penal, iar nu la procedura disciplinară. În aceste condiții, este evident faptul că argumentația instanței de contencios constituțional din considerentele citate își menține validitatea și în privința ipotezei reglementate de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004. Astfel, dacă în procedura disciplinară fie se constată nevinovăția magistratului, fie îi este aplicată o sancțiune disciplinară, este de necontestat faptul că magistratul respectiv va suporta în continuare consecințele negative pe care măsura provizorie de suspendare din funcție le-a produs asupra vieții sale profesionale și cu precădere asupra vieții personale. Astfel fiind, nu poate fi contestat faptul că textul de lege criticat permite apariția unor situații în care măsura provizorie de suspendare din funcție fie generează consecințe mai aspre decât sancțiunea disciplinară aplicată, fie reprezintă o sancțiune disciplinară deghizată într-o măsură provizorie în ipoteza în care acțiunea disciplinară este respinsă, situații care, fără echivoc, ar constitui o încălcare a principiului proporționalității din perspectiva imperativului ca sancțiunea să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea scopului răspunderii disciplinare. În sensul celor expuse, instanța consideră că, în privința dispozițiilor criticate, subzistă indicii cel puțin rezonabile cu privire la lipsa de conformitate cu dispozițiile art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, sub aspectul dreptului fundamental la muncă, prevăzut de art. 41 alin. (1) din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă argumentele reținute de

Curtea Constituțională în Decizia nr. 774 din 10 noiembrie 2015, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai în măsura în care permit atacarea separată a hotărârii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare. Se impune precizarea că, chiar dacă în materia răspunderii disciplinare a magistraților nu există un text de lege care să prevadă în mod expres plata în favoarea magistratului a drepturilor bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție, precum și recunoașterea vechimii în magistratură pentru aceasta perioadă, pentru ipoteza în care, în procedura disciplinară, se constată nevinovăția sa, aceste drepturi ale magistratului derivă din conținutul altor dispoziții legale. Astfel, este adevărat că art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 se referă la procesul penal, însă aceeași soluție trebuie avută în vedere, pentru identitate de rațiune, și în cazul suspendării din funcție a magistratului în procedura disciplinară, folosind argumentul de analogie — unde există aceleași rațiuni, trebuie aplicate soluții identice. De asemenea, în temeiul prevederilor art. 278 alin. (2) din Codul muncii, dispozițiile acestuia se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă — așa cum este cazul raportului de muncă al magistraților — în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective. Or, art. 52 alin. (2) din Codul muncii stabilește, într-o astfel de situație, că „*în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului*”.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, cererea de depusă la dosar de autorul excepției de neconstituționalitate, notele scrise ale Inspecției Judiciare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie sintagma „poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare” cuprinsă de prevederile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „*Pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției*.” Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 52 din Legea nr. 317/2004 au fost modificate prin art. I pct. 54 din Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 octombrie 2018, având următorul conținut: „*Pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii*

disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției. Măsura suspendării poate fi reevaluată oricând pe durata judecării acțiunii disciplinare, până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare.” Curtea observă că, deși autorul excepției invocă neconstituționalitatea art. 52 alin. (1) în ceea ce privește sintagma „poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare”, în realitate, analizând susținerile autorului excepției, acesta critică însăși dispoziția art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, prin care se atribuie competența secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii de a dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie înseși dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004.

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 41 privind dreptul la muncă, art. 45 privind libertatea economică și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate fac parte din secțiunea a 4-a „Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților” a capitolului IV „Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii” din Legea nr. 317/2004 și prevăd că, pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției.

15. Pe de altă parte, Curtea reține că suspendarea din funcție ca sancțiune disciplinară este prevăzută de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care dispune că sancțiunile disciplinare care se pot aplica judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, sunt: avertismentul; diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu până la 25% pe o perioadă de până la un an; mutarea disciplinară pentru o perioadă efectivă de la un an la 3 ani la o altă instanță sau la un alt parchet, chiar de grad imediat inferior; suspendarea din funcție pe o perioadă de până la 6 luni; retrogradarea în grad profesional; excluderea din magistratură.

16. Prin Decizia nr. 774 din 10 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 6 ianuarie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai în măsura în care permit atacarea separată a hotărârii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare. La paragrafele 18 și 19 ale acestei decizii, Curtea a reținut că magistratul poate fi suspendat oricând pe tot parcursul soluționării procedurii disciplinare declanșate împotriva sa. Suspendarea operată nu are caracterul unei sancțiuni disciplinare, ci al unei măsuri provizorii având ca scop desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau evitarea atingerii grave a prestigiului justiției. Suspendarea provizorie va dura până când hotărârea de soluționare a acțiunii disciplinare rămâne definitivă fie prin neatacarea hotărârii secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de soluționare a acțiunii disciplinare, fie prin rămânerea definitivă a hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție de soluționare a recursului formulat împotriva hotărârii Consiliului. Potrivit art. 49 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, în procedura disciplinară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citarea judecătorului său a procurorului împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară

este obligatorie, garanție care se aplică în mod corespunzător și în ipoteza suspendării provizorii din funcție.

17. Ținând cont de acestea, Curtea constată că suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor reglementată de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 este o măsură provizorie, care se dispune în cursul cercetării disciplinare, spre deosebire de suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor prevăzută de art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004, care este o sancțiune disciplinară.

18. Cu privire la critica de neconstituționalitate ce vizează neclaritatea textului de lege criticat, prin Decizia nr. 774 din 10 noiembrie 2015, precitată, paragraful 21, Curtea a reținut că „motivele pentru care magistratul poate fi suspendat din funcție sunt expres prevăzute de textul criticat. Desigur, ele presupun o apreciere din partea membrilor secției Consiliului, fără ca acest lucru să determine un caracter imprevizibil al textului. Consiliul are rolul de instanță de judecată în materie disciplinară și, prin urmare, are competența acordată de legiuitorul constituțional să soluționeze atât acțiunea disciplinară în sine, cât și incidentele/cererile conexe acesteia. Stabilirea expresă a unui fapt sau act juridic care să determine măsura suspendării provizorii este dificil, dacă nu imposibil de realizat pe planul tehnicii legislative, întrucât legiuitorul ar trebui să reglementeze exhaustiv conduitele legale interzise pe care subiectul acțiunii disciplinare să le fi săvârșit pentru a se putea dispune măsura analizată, conduite care ele însele ar putea să constituie la rândul lor abateri disciplinare, și nu motive care să determine suspendarea provizorie. De aceea, textul criticat a acordat această putere de apreciere instanței disciplinare, în virtutea competenței sale reglementate de art. 133 și 134 din Constituție, stabilindu-se în mod expres condițiile a căror îndeplinire este verificată de instanța disciplinară pentru a se dispune, în final, măsura suspendării provizorii din funcție a magistratului”. Totodată, Curtea a constatat, la paragraful 31 al Deciziei nr. 774 din 10 noiembrie 2015, că „recunoașterea accesului liber la justiție și în privința hotărârilor prin care se dispun măsuri provizorii privind exercitarea funcției de judecător sau procuror se impune cu atât mai mult cu cât măsurile provizorii luate în cursul procedurii disciplinare pot avea o întindere temporală deosebită — până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, ceea ce înseamnă că aceasta poate dura până la soluționarea căii de atac formulate împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii de sancționare disciplinară a judecătorului sau procurorului. Astfel, măsura provizorie, din punctul de vedere al întinderii sale în timp, ar putea fi mai aspră decât însăși sancțiunea disciplinară aplicată [desigur, cu excepția celei de excludere din magistratură]. De asemenea, nu trebuie neglijate nici consecințele negative ale unei asemenea măsuri provizorii care se repercutează, în mod direct, asupra vieții profesionale și personale a judecătorului sau procurorului, prin prisma faptului că acesta este pus atât în imposibilitatea de a-și exercita funcția, respectiv de a înfăptui justiția sau de a apăra interesele generale ale societății, ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, după caz, cât și în situația de a nu-și primi indemnizația pe perioada suspendării provizorii, indiferent de soluția de sancționare pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii sau de instanța judecătorească, după caz, asupra fondului acțiunii disciplinare. În consecință, recunoașterea, pe cale de interpretare, a dreptului de a contesta hotărârea prin care s-a luat măsura suspendării provizorii din funcție abia odată cu fondul nu reprezintă un remediu judiciar care să corespundă exigențelor art. 21, art. 133 alin. (7) și art. 134 alin. (2) și (3) din Constituție”.

19. Referitor la critica principală a autorului excepției de neconstituționalitate, și anume susținerea potrivit căreia măsura suspendării din funcție reglementată de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 este o măsură disproporționată, de natură a afecta însăși substanța dreptului la muncă și a libertății economice, Curtea reține că, prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 7 iulie 2016, pe care o invocă autorul excepției, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea

nr. 53/2003 — Codul muncii, potrivit căreia „*Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații: a) pe durata cercetării disciplinare prealabile, în condițiile legii*”. Curtea a reținut, la paragraful 27 al deciziei invocate, că „deși în ipoteza normei de drept criticate nu se poate vorbi de o negare a dreptului la muncă, în egală măsură nu se poate omite că măsura suspendării contractului individual de muncă reprezintă o restrângere a exercițiului dreptului la muncă, lăsată, în temeiul art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, la dispoziția angajatorului”. Astfel, Curtea a analizat dacă această restrângere este rezonabilă, proporțională cu obiectivul urmărit și nu transformă acest drept într-unul iluzoriu/teoretic, prin efectuarea unui test de proporționalitate. În acest sens, la paragrafele 30 și 31 ale Deciziei 261 din 5 mai 2016, Curtea a constatat că măsura reglementată de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 urmărește, deopotrivă, protejarea unor drepturi de sorginte legală și constituțională ale angajatorului. Referitor la caracterul adecvat și necesar al restrângerii exercițiului dreptului la muncă în raport cu scopul urmărit, Curtea a apreciat că suspendarea contractului individual de muncă în ipoteza analizată reprezintă o măsură adaptată scopului urmărit și este capabilă, în abstract, să îndeplinească exigențele acestuia. Cât privește caracterul proporțional al măsurii reglementate de art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003, respectiv al realizării unui just echilibru între drepturile în concurs, anume dreptul la muncă și dreptul angajatorului de a lua măsurile necesare bunei desfășurări a activității economice, Curtea a reținut, la paragraful 32 al Deciziei nr. 261 din 5 mai 2016, că suspendarea contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, atunci când există temeiuri pentru a aprecia că, prin conduita sa în îndeplinirea obligațiilor ce izvorăsc din raportul de muncă, salariatul ar putea periclita interesele angajatorului, trebuie să se supună unor condiții care să asigure că această măsură nu are un caracter arbitrar. Or, singura condiție pe care angajatorul este ținut să o respecte pentru a putea dispune suspendarea contractului individual de muncă reprezintă o măsură pe care tot acesta o inițiază, anume începerea cercetării disciplinare împotriva salariatului. Mai mult, așa cum a reținut Curtea în prealabil, Codul muncii nu limitează suspendarea contractului individual de muncă pentru un anumit termen, astfel că, potrivit legii, nimic nu împiedică extinderea acestei măsuri până la împlinirea termenului stabilit de art. 252 alin. (1) din acest act normativ. Chiar dacă prin dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 53/2003 legiuitorul a urmărit în mod evident prevenirea unor eventuale prejudicii aduse angajatorului, acest aspect nu este precizat ca o condiție expresă pentru suspendarea contractului de muncă, astfel că nimic nu îl oprește pe acesta să dispună măsura suspendării chiar și în ipoteza în care continuarea raportului de muncă, până la stabilirea unei eventuale răspunderi disciplinare, nu ar avea niciun efect negativ asupra activității sau intereselor angajatorului.

20. Bazându-se pe aceste considerente, autorul excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză consideră că art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 este neconstituțional, deoarece nu prevede nici termenul pentru care poate fi dispusă și nici durata maximă a suspendării provizorii, iar sintagma „*până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare*”, prin imprecizie, poate conduce la ideea că singura limitare în timp este termenul de 2 ani de prescripție a răspunderii disciplinare [potrivit art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004], care stinge și acțiunea disciplinară. Se mai susține că măsura suspendării din funcție reglementată de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 este o măsură disproporționată, de natură a afecta însăși substanța dreptului la muncă și a libertății economice.

21. Cu privire la aceste susțineri, invocate prin prisma considerentelor Deciziei nr. 261 din 5 mai 2016, Curtea reține că, spre deosebire de art. 52 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 prevede că, pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a

magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, „*dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției*”. Curtea constată, astfel, că secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii nu poate dispune în mod arbitrar suspendarea din funcție a magistratului, ci numai „*dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare*” sau „*dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției*”. Astfel, motivele suspendării din funcție ca măsură provizorie sunt în mod expres prevăzute în lege.

22. Curtea mai constată că, prin completarea textului de lege criticat prin Legea nr. 234/2018, s-a introdus posibilitatea reevaluării măsurii suspendării oricând pe durata judecării acțiunii disciplinare, până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, chiar dacă Legea nr. 234/2018 a intrat în vigoare ulterior sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, această completare a dispozițiilor de lege criticate constituie o normă de procedură, de imediată aplicare. Totodată, dispozițiile art. 52 din Legea nr. 317/2004 au fost completate prin Legea nr. 234/2018 cu alin. (11)—(14), având următorul cuprins: „(11) *Hotărârea prin care se dispune suspendarea din funcție în condițiile alin. (1) poate fi atacată cu contestație în termen de 5 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul suspendat din funcție. Competența soluționării contestației aparține Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, din care nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii.*

(12) *Contestația se soluționează de urgență și cu precădere și nu suspendă executarea hotărârii secției Consiliului Superior al Magistraturii. Hotărârea instanței este definitivă.*

(13) *Până la soluționarea contestației, instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării hotărârii.*

(14) *Dacă hotărârea prin care s-a dispus suspendarea din funcție a judecătorului sau procurorului este desființată, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile salariale de care a fost lipsit pe perioada suspendării, în condițiile Legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și i se recunoaște vechimea în muncă și în magistratură pe această perioadă.”*

23. Astfel, Curtea reține că suspendarea din funcție a magistratului, ca măsură provizorie pe durata cercetării disciplinare, se poate dispune până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, având astfel caracter limitat în timp, cu atât mai mult cu cât poate fi reevaluată oricând pe această durată și poate fi atacată cu contestație la Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători.

24. În ceea ce privește garanțiile magistratului suspendat, potrivit art. 52 din Legea nr. 317/2004, contestația se soluționează de urgență și cu precădere și nu suspendă executarea hotărârii secției Consiliului Superior al Magistraturii, iar, până la soluționarea contestației, instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării hotărârii. Totodată, dacă hotărârea prin care s-a dispus suspendarea din funcție a judecătorului sau procurorului este desființată, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile salariale de care a fost lipsit pe perioada suspendării, în condițiile Legii nr. 303/2004, și i se recunoaște vechimea în muncă și în magistratură pe această perioadă.

25. Având în vedere acestea, Curtea constată că, în cazul dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* considerentele Deciziei nr. 261 din 5 mai 2016 referitoare la neconstituționalitatea art. 52 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, deoarece dispozițiile art. 52 din Legea nr. 317/2004 prevăd o serie de garanții împotriva luării abuzive a măsurii suspendării din funcție pe durata procedurii disciplinare.

26. În ceea ce privește critica referitoare la restrângerea disproporționată a dreptului la muncă, Curtea constată, mai întâi, că măsura suspendării din funcție reprezintă o limitare a exercițiului dreptului la muncă, așa cum a reținut prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2016, paragraful 27. Analizând dacă această limitare este rezonabilă, proporțională cu obiectivul urmărit și nu transformă acest drept într-unul iluzoriu/teoretic, prin efectuarea unui test de proporționalitate, asemănător celui efectuat prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2016, Curtea constată că „orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională — justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. Astfel, în vederea realizării testului de proporționalitate, Curtea trebuie, mai întâi, să stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 261 din 5 mai 2016, paragraful 28).

27. Examinând aceste trei elemente, Curtea reține, mai întâi, că scopul urmărit de legiuitor prin măsura suspendării magistratului din funcție pe durata cercetării disciplinare este asigurarea desfășurării cu imparțialitate a procedurilor disciplinare și asigurarea prestigiului justiției, măsura suspendării din funcție fiind justificată de necesitatea protejării intereselor autorității/instituției publice implicate, scop circumscris atât stabilirii obiective a vinovăției magistratului implicat, cât și prevenirii unei conduite a magistratului, de natură a influența desfășurarea procedurii disciplinare. Astfel, scopul măsurii de suspendare nu este unul punitiv, ci mai degrabă de precauție și provizoriu, în măsura în care privește apărarea interesului public al desfășurării cu imparțialitate a procedurilor disciplinare și asigurarea prestigiului justiției. În acest sens, măsura suspendării magistratului din funcție pe durata cercetării disciplinare este o măsură adecvată, fiind capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului pentru care a fost instituită, și este un instrument necesar pentru desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare și asigurarea prestigiului justiției. Cât privește proporționalitatea acestei măsuri, adică existența unui just echilibru între dreptul la muncă al magistratului suspendat și interesul public al asigurării prestigiului justiției, Curtea constată că, potrivit textului de lege criticat, suspendarea din funcție a magistratului pe perioada procedurii disciplinare nu are un caracter arbitrar, ci poate fi dispusă numai „dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare” sau „dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției”. Totodată, măsura suspendării din funcție are un caracter temporar, putând fi dispusă până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare,

putând fi reevaluată oricând pe durata judecării acțiunii disciplinare. De asemenea, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 774 din 10 noiembrie 2015 și a intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018, hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, se poate ataca separat, asigurându-se astfel accesul la justiție al magistratului suspendat. Contestația se soluționează de urgență și cu precădere, iar, până la soluționarea contestației, instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării hotărârii. Dacă hotărârea prin care s-a dispus suspendarea din funcție a judecătorului sau procurorului este desființată, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile salariale de care a fost lipsit pe perioada suspendării, în condițiile Legii nr. 303/2004, și i se recunoaște vechimea în muncă și în magistratură pe această perioadă.

28. În concluzie, Curtea constată că, prin dispozițiile de lege criticate, legiuitorul a urmărit în mod evident asigurarea prestigiului justiției, reglementând, totodată, garanții suficiente pentru asigurarea dreptului la muncă, a dreptului la apărare și a accesului liber la justiție al magistratului suspendat din funcție, ca măsură provizorie, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare.

29. Cu privire la susținerea autorului excepției — potrivit căreia, pe perioada suspendării din funcție ca măsură provizorie, ar trebui ridicate incompatibilitățile și interdicțiile magistratului, în mod similar cu situația suspendării din funcție ca sancțiune disciplinară, caz în care legiuitorul a prevăzut durata maximă de 6 luni și a creat, prin excepție, posibilitatea exercitării dreptului la muncă și a libertății economice, ridicând incompatibilitățile și interdicțiile — Curtea reține că aceasta constituie, în realitate, o problemă de interpretare și aplicare a dispozițiilor Legii nr. 303/2004 referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile aplicabile judecătorilor și procurorilor, chestiune care intră în competența de soluționare a instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale. De altfel, potrivit, art. 62 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 242/2018, „*În perioada suspendării din funcție dispuse în temeiul alin. (1) lit. a)–a2) și lit. c)–e) și alin. (1'), judecătorului și procurorului nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și art. 8 și nu i se plătesc drepturile salariale, dar i se plătesc asigurările sociale de sănătate. Această perioadă nu constituie vechime în muncă și în magistratură*”.

30. În final, cu privire la Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211—217 din Codul de procedură penală, invocată de autorul excepției, Curtea reține că aceasta nu are incidență în cauza de față.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Negulescu în Dosarul nr. 823/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și constată că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 804

din 5 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2), art. 223, art. 226 alin. (1), art. 230 alin. (1) și ale art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2), art. 223, art. 226 alin. (1), art. 230 alin. (1) și ale art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Petru Ioan Becheru în Dosarul nr. 31.125/215/2016 al Judecătoria Craiova — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 732D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 31.125/215/2016, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2), art. 223, art. 226 alin. (1), art. 230 alin. (1) și ale art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Petru Ioan Becheru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unui proces-verbal de sechestrul pentru bunuri imobile întocmit în procedura de executare silită a unor bunuri imobile.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 220 alin. (2) și ale art. 223 din Legea nr. 207/2015 sunt neconstituționale, deoarece procesul-verbal de sechestrul al bunurilor este întocmit de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, care, din punct de vedere constituțional, nu poate fi organ de executare silită, întrucât același organ fiscal este atât cel care emite titluri executorii și care administrează creanțele fiscale, cât și cel care face executarea silită, adică pune în practică a doua fază a procesului civil. Or, caracterul unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces

echitabil sub aspectul independenței și al imparțialității autorității atât în faza judecătii, cât și a executării silite.

6. Referitor la prevederile art. 226 alin. (1) și ale art. 230 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, se învederează că prin acestea nu este impusă condiția referitoare la încuviințarea executării silite de către o instanță de judecată, care începe printr-o cerere adresată instanței competente în acest sens, ci direct prin comunicarea somației de plată. Or, aceste proceduri se pot derula numai prin mijlocirea instanțelor judecătorești. În acest context este menționată jurisprudența Curții Constituționale cu privire la executarea silită în materie civilă, sens în care se face trimitere, spre exemplu, la Decizia nr. 458 din 31 martie 2009 și la Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, ocazie cu care se apreciază că exigențele constituționale cu privire la controlul judecătorec al actelor prin care se declanșează executarea silită trebuie respectate de legiuitor indiferent de forma acestor acte și de calitatea celor care au emis titlul executoriu, astfel cum a fost și cazul executorilor bancari, care erau angajați ai băncii creditoare și care au fost desființați din rațiuni asemănătoare.

7. Ca atare, având în vedere că executarea silită este o procedură prin care se afectează dreptul de proprietate, iar această operațiune se efectuează de către un organ ce se află sub autoritatea directă a puterii executive, fiind lipsit de imparțialitate, precum și faptul că, deși executorul fiscal îndeplinește un serviciu public, acesta îl reprezintă pe angajatorul său în raportul juridic obligațional ce s-a născut între creditor și debitor, prevederile criticate sunt contrare art. 1 alin. (4), art. 21, art. 44 alin. (2) și art. 124 alin. (2) din Constituție.

8. Cu privire la dispozițiile art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, se arată că sintagma „spațiul minim locuit de debitor și familia sa” nu este clară, deoarece nu prevede care este spațiul minim locuit, iar singurele mențiuni legate de aceste chestiuni se regăsesc în Raportul pentru Guvernul Ciprului efectuat în anul 2008 de către Comitetul pentru prevenția torturii și a tratamentelor umilitoare sau degradante din cadrul Consiliului Europei unde se recomandă ca în celulele din închisori să existe cel puțin 4 metri pătrați/deținut, suprafață ce se regăsește în hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului. În acest context, autorul excepției de neconstituționalitate arată că deține o cotă în imobilul/apartament care reprezintă mai puțin decât are un deținut. Prin urmare, aceste prevederi sunt contrare art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

9. **Judecătoria Craiova — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că soluțiile legislative criticate în prezenta cauză și care s-au regăsit și în Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală au mai format obiectul controlului de constituționalitate, concretizat, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.358 din 27 octombrie 2009 sau Decizia nr. 587 din 5 mai 2011, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate formulate. În ceea ce privește sintagma

„spațiul minim locuit de debitor și familia sa”, se precizează că aceasta este definită în anexa nr. 1 lit. B la Legea locuinței nr. 114/1996.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materia executării silite a creanțelor bugetare, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere faptul că legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită pe care îl consideră efectuat cu încălcarea prevederilor legale, context în care își pot prezenta apărările necesare, în condițiile procedurale stabilite de lege. În ceea ce privește stabilirea unui spațiu minim de locuit, se arată că la art. 2 lit. b) din Legea locuinței nr. 114/1996 este definită locuința convenabilă, iar în cuprinsul anexei nr. 1 lit. B la aceeași lege sunt prevăzute suprafețele minimale ale locuințelor raportate la numărul de persoane.

12. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile care stabilesc procedura executării silite în materia creanțelor bugetare sunt constituționale, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale cu privire la executarea silită a creanțelor fiscale, pornită și desfășurată de către organele fiscale fără încuviințarea altor organe ale statului, respectiv a instanței de judecată, spre deosebire de executarea silită în dreptul comun. Astfel, normele juridice privind administrarea creanțelor fiscale sunt derogatorii de la dreptul comun reprezentat de Codul de procedură civilă, fiind aplicabil principiul *specialia generalibus derogant*, context în care Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, invocată în susținerea excepției de neconstituționalitate, este irelevantă, câtă vreme prevederile criticate reglementează executarea silită a creanțelor fiscale. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de claritate a prevederilor Codului de procedură fiscală ce conțin sintagma „spațiul minim locuit de debitor”, se arată că aceasta se referă la spațiul minim locuit de debitor și familia sa stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare, iar sediul materiei îl reprezintă Legea locuinței nr. 114/1996, care conține „exigențele minimale pentru locuințe”, prin care sunt stabilite cerințe minimale și suprafețe minimale. Prin urmare, se apreciază că textul criticat nu contravine regulilor privind calitatea legii, context în care se arată că accesul liber la justiție nu este incident la acest punct de critică.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 220 alin. (2), art. 223, art. 226 alin. (1), art. 230 alin. (1) și ale art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind

Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 220 alin. (2): „(2) Organul fiscal care administrează creanțe fiscale este abilitat să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită.”;

— Art. 223: „(1) Executarea silită se face de organul de executare silită competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceștia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în fața debitorului și a terților prin legitimația de executor fiscal și delegație emisă de organul de executare silită.

(3) În scopul efectuării executării silite, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum și să analizeze evidența contabilă a debitorului în scopul identificării terților care datorează sau dețin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului;

d) să aplice sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal;

e) să constate contravenții și să aplice sancțiuni potrivit legii.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare silită cere autorizarea instanței judecătorești competente potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, republicat.

(5) Accesul executorului fiscal în locuință, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpere a debitorului, persoană fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00—20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută poate continua în aceeași zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului poate avea loc și la alte ore decât cele menționate, precum și în zilele nelucrătoare, în baza autorizației prevăzute la alin. (4).

(6) În absența debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să pătrundă în acestea în prezența unui reprezentant al poliției ori al jandarmeriei sau a altui agent al forței publice și a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) și (5).”;

— Art. 226 alin. (1) (cu denumirea marginală *Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite*): „(1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare silită competent potrivit art. 30.”;

— Art. 230 alin. (1): „(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul (...), se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu emis de organul de executare silită”;

— Art. 242 alin. (3): „(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.”

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la separația și echilibrul puterilor în stat, ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii, ale art. 21 în componenta referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 124 alin. (2) care consacră principiul unicității, imparțialității și al egalității în înfăptuirea justiției.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate vizează în critica sa faptul că procedura de executare silită a creanțelor fiscale este lipsită de încuviințarea executării de către instanța de judecată și, raportându-se la executarea silită în materie civilă, arată că aceasta este a doua fază a procesului civil; prin urmare, susține că se impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil și pentru procedura prevăzută de Codul de procedură fiscală, deoarece organul fiscal nu poate fi și organ de executare silită, întrucât rolul său de creditor interferează cu cel de executor, motiv pentru care nu ar fi imparțial și nu ar fi respectate garanțiile unui proces echitabil.

18. Din evaluarea cadrului legislativ în materie, Curtea observă că prevederile criticate se circumscriu la procedurile ce au loc în contextul reglementărilor prevăzute de titlul VII — *Colectarea creanțelor fiscale*, respectiv stingerea creanțelor fiscale (art. 152—267), care poate avea loc prin plată, compensare, restituire sau prin executare silită (executarea prin poprire, executarea silită a bunurilor mobile sau imobile, respectiv valorificarea bunurilor sechestrate) și dispun cu privire la organele de executare silită (art. 220), la executorii fiscali, (art. 223), titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite (art. 226), la somație ca act de începere a executării silite (art. 230) și la executarea silită a bunurilor imobile (art. 242).

19. Astfel, în virtutea art. 226 alin. (1) și (4) din Legea nr. 207/2015, executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit legii, iar titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care se împlinesc scadența sau termenul de plată prevăzut de lege. În domeniul valorificării creanței fiscale, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală, executarea silită a creanțelor fiscale sau a obligațiilor fiscale reprezintă o modalitate de stingere a obligației fiscale sau a creanței fiscale. În acest sens sunt prevederile art. 22 — cu denumirea marginală „*Stingerea creanțelor fiscale*” — din Legea nr. 207/2015, potrivit căroră „*creanțele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, dare în plată și prin alte modalități prevăzute expres de lege*”.

20. Executarea silită prin care se urmărește valorificarea unor creanțe fiscale face obiectul unor reglementări juridice speciale, reglementări prevăzute de Codul de procedură fiscală. Caracterul de reglementare specială a Codului de procedură fiscală, față de dispozițiile de drept comun în materie civilă, este conferit chiar de către dispozițiile acestui act normativ, sens în care, în ceea ce privește *raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative*, prin art. 3 se instituie regula de principiu că acest cod de procedură fiscală constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor fiscale, iar, prin excepție, „*unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori*”.

21. În acest context, Curtea reține că asupra soluțiilor legislative cu privire la stingerea creanțelor fiscale prin executare

silită instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, atât asupra prevederilor cuprinse în Legea nr. 207/2015, cât și asupra celor cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (în prezent abrogată).

22. Cu acele prilejuri, spre exemplu, Decizia nr. 1.495 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 21 ianuarie 2011, Curtea a constatat că, potrivit prevederilor Codul de procedură civilă, executarea silită se realizează numai în temeiul unui titlu executoriu, prin aceasta înțelegându-se hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrieri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. În domeniul fiscal, însă, titlul de creanță fiscală devine *ope legis* titlu executoriu, dându-se astfel expresie, într-un domeniu particular, reglementării cu caracter general adoptate de legiuitor în limitele competenței sale constituționale. Ca atare, în materie fiscală este vorba de norme de procedură speciale, derogatorii de la regulile generale, ce sunt determinate de faptul că obiectul executării silite în acest domeniu îl reprezintă încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, interesul general ocrotit impunând adoptarea unor reguli care să asigure protejarea eficientă a creanțelor statului și recuperarea lor cu prioritate. De altfel, pentru realizarea veniturilor publice, legiuitorul, în conformitate cu Legea fundamentală, a prevăzut întotdeauna norme derogatorii, cu scopul de a face mai eficientă executarea și pentru a-i imprima un ritm mai accelerat. Astfel, adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, conform căroră statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească două dintre obligațiile fundamentale ce i-au fost prescrise prin art. 47 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție: să adopte măsuri de protecție socială, apte să asigure cetățenilor un nivel de trai decent, și să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții.

23. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (4), art. 21 și art. 124 alin. (2) din Constituție, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, pentru motivele ce se vor arăta în continuare.

24. Potrivit principiului accesului liber la justiție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, ceea ce presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție. Totodată, în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009), Curtea a reținut că accesul liber la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale. Astfel cum au decis Curtea Constituțională și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, orice restricție fiind admisă atât timp cât nu se aduce

atingere dreptului de acces la un tribunal în substanța sa, statul dispunând în acest sens de o marjă de apreciere (a se vedea Decizia nr. 894 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007).

25. De asemenea, în ceea ce privește principiul separației și echilibrului puterilor în stat, prin Decizia nr. 637 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 9 noiembrie 2006, Curtea a arătat că separația puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, dimpotrivă, presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea. Actele puterii executive sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ, iar aceasta presupune, printre altele, și posibilitatea instanței de judecată de a suspenda executarea actului pretins nelegal, chiar cât timp autoritatea publică emitentă a actului atacat are încă facultatea de a dispune revocarea sau anularea acestuia, mai ales că în acest interval de timp actul în cauză își produce efectele. Această măsură reprezintă o garanție pentru respectarea drepturilor și libertăților cetățenești, precum și a valorilor constituționale.

26. Aplicând considerentele de principiu la speța dedusă judecării și având în vedere și jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, Curtea constată că procedura reglementată de textul de lege criticat nu este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și ale art. 21 din Constituție. Prin Decizia nr. 524 din 9 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 22 decembrie 2014, paragrafele 16—20, Curtea a statuat că nu poate fi reținută pretinsa încălcare a acestor norme constituționale, deoarece legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită, în condițiile procedurale stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 260 — cu denumirea marginală *Contestația la executare silită* — din Codul de procedură fiscală, „*persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii [...]*”, iar „*contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență*”.

27. Prin urmare, procedura executării silite a creanțelor fiscale asigură garanții suficiente pentru ocrotirea accesului liber la justiție prin însuși faptul că oferă posibilitatea de a contesta executarea, iar, în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înseși executării silite, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia. Prin urmare, legiuitorul are latitudinea de a stabili modalitatea stingerii creanțelor fiscale prin executare silită, deoarece, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.

28. În ceea ce privește dispozițiile care consacră principiul unicității, imparțialității și al egalității în înfăptuirea justiției, acestea trebuie interpretate în raport cu cele referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii, care au semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege (Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012). Prin urmare, în materia supusă controlului de constituționalitate în speța de față, actul de justiție nu este exclus, ci intervine în contextul și la momentul stabilite de legiuitor în condițiile precizate mai sus, fiind respectat și principiul unicității, imparțialității și al egalității în înfăptuirea justiției.

29. Distinct de acestea, în ceea ce privește susținerile autorului excepției de neconstituționalitate cu privire la lipsa imparțialității autorităților implicate în stingerea creanțelor fiscale prin executare silită, Curtea observă că independența și imparțialitatea sunt aspecte specifice activității instanțelor judecătorești, fiind garanțiile unui proces echitabil. Or, relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal se fundamentează pe bună-credință, respectiv contribuabilul/plătitorul trebuie să își îndeplinească obligațiile și să își exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate, iar organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/plătitorului în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflată în derulare, context în care buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedește contrariul (art. 12 din Legea nr. 207/2015).

30. În acest context, Curtea reține că prevederile art. 56 alin. (1) din Constituție stabilesc existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, încasarea acestora constituind sursa principală de venituri a statului, care trebuie interpretate în raport cu cele ale art. 44 alin. (7) din Constituție, potrivit cărora dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor care, potrivit legii, revin proprietarului. Prin urmare, nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată, respectiv a principiului garanțării și ocrotirii acestuia în mod egal de lege, indiferent de titular, întrucât prin normele criticate se dă eficiență dispozițiilor constituționale antereferte în situația în care cetățenii nu își duc la îndeplinire de bunăvoie obligațiile constituționale și legale, în speța de față acelea de a se achita de sarcinile și obligațiile fiscale la data la care acestea au devenit exigibile, și ia naștere dreptul statului, prin organele sale îndrituite în acest sens, de a trece direct la executarea silită a creanțelor fiscale, fără a mai fi necesară o autorizare/incuviințare din partea altor organe judiciare.

31. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, prin prisma faptului că sintagma „spațiul minim locuit de debitor și familia sa” nu este clară, nefiind definită în mod concret în această lege, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

32. Curtea observă că, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16—20, legea trebuie să întrunească cerințele de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție — respectiv claritate, precizie, previzibilitate. Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează (a se vedea în acest sens Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 22 mai 2014, paragraful 23).

33. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

34. În ceea ce privește accesibilitatea legii, prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, precitată, paragrafele 26 și 27, Curtea a arătat că, din punct de vedere formal, aceasta are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează în temeiul art. 78 din Constituție, respectiv legea se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. Însă, pentru a fi îndeplinită cerința de accesibilitate a legii, nu este suficient ca o lege să fie adusă la cunoștința publică, ci este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. În acest sens, normele de tehnică legislativă referitoare la integrarea proiectului în ansamblul legislației statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000]. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere [art. 16 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000], care operează întotdeauna între acte normative cu aceeași forță juridică.

35. Totodată, prin dispozițiile legale cuprinse în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, este instituit *principiul unicității reglementării în materie*, potrivit căruia „reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ” (art. 14 din Legea nr. 24/2000) și care se aplică în coroborare cu prevederile art. 16 din aceeași lege, prin care se recomandă evitarea paralelismelor, în sensul că în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative.

36. În acest context, Curtea reține că dispozițiile art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, criticate în prezenta cauză,

prevăd faptul că în cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare. Or, din evaluarea cadrului legal existent, Curtea observă că aspectele referitoare la „spațiul minim locuit de debitor și familia sa” sunt prevăzute în Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care la art. 2 are definite tipurile de locuințe [a) locuință; b) locuință convenabilă; c) locuință socială; d) locuință de serviciu; e) locuință de intervenție; f) locuință de necesitate; f1) locuință de sprijin; g) locuință de protocol; h) casă de vacanță; i) condominiu; j) unitate individuală]. Astfel, potrivit art. 2 lit. b) din Legea nr. 114/1996, prin locuință convenabilă se înțelege locuința care, prin gradul de satisfacere a raportului dintre cerința utilizatorului și caracteristicile locuinței, la un moment dat, acoperă necesitățile esențiale de odihnă, preparare a hranei, educație și igienă, asigurând exigențele minimale prezentate în anexa nr. 1 la această lege care conține *Exigențele minimale pentru locuințe* — A. *Cerințe minimale* și B. *Suprafețe minimale*, fiind detaliate pe larg în cuprinsul legii.

37. Prin urmare, având în vedere cele prezentate, Curtea constată că prevederile criticate sunt în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta privind calitatea legii.

38. În ceea ce privește invocarea art. 21 alin. (3) din Constituție în contextul criticilor aduse aceluiași prevederi legale care conțin sintagma „spațiul minim locuit de debitor și familia sa”, Curtea constată că, deși acestea nu reglementează cu privire la aspecte ce țin în mod concret de dreptul la un proces echitabil, în contextul dat, respectiv al executării silite a bunurilor imobile, cei interesați pot face contestație, astfel cum s-a arătat mai sus, împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor legale, așadar, în această procedură, legiuitorul a creat premisele dreptului la un proces echitabil.

39. Prin urmare, având în vedere cele prezentate mai sus, jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, precum și faptul că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate, astfel cum este formulată, este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Ioan Becheru în Dosarul nr. 31.125/215/2016 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 220 alin. (2), art. 223, art. 226 alin. (1), art. 230 alin. (1) și ale art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Craiova — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent

Ionița Cochințu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare

Având în vedere că Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 30 iulie 2019, și a intrat în vigoare la 2 august 2019,

ținând seama de considerentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 90/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 6 mai 2019, potrivit căreia „aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție și de conducere de către funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare — cum sunt tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare — trebuie să fie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice acestei proceduri să fie explicitate și detaliate prin ordin al ministrului justiției”,

având în vedere că, la data publicării deciziei Curții Constituționale menționate mai sus, proiectul Legii privind statutul polițiștilor de penitenciare fusese adoptat de Senatul României, ca primă cameră sesizată, aflându-se în dezbaterile Camerei Deputaților — cameră decizională, astfel încât nu au putut fi operate, în acea fază a procedurii parlamentare, modificări de substanță ale proiectului de lege, cum sunt cele privind concursurile din sistemul penitenciar, prin raportare la principiul bicameralismului, consacrat de art. 61 alin. (2) din Legea fundamentală, astfel cum a fost reflectat în jurisprudența Curții Constituționale,

luând în considerare, pe de altă parte, obligația legiuitorului de a implementa, de urgență, deciziile Curții Constituționale, prin adoptarea soluțiilor legislative în acord cu dispozițiile constituționale, astfel cum au fost interpretate prin aceste decizii,

ținând cont de faptul că toate concursurile din sistemul administrației penitenciare au fost suspendate în considerarea deciziei Curții Constituționale menționate, precum și faptul că ordinul ministrului justiției care reglementa, în baza dispozițiilor declarate neconstituționale, organizarea și desfășurarea concursurilor în acest sistem a fost anulat prin hotărâre judecătorească definitivă,

având în vedere necesitatea ocupării posturilor vacante în cadrul sistemului penitenciar pentru acoperirea deficitului major de personal, se impune luarea unor măsuri legislative de urgență pentru implementarea deciziei Curții Constituționale și reglementarea la nivel primar a modului de organizare și desfășurare a concursurilor; astfel, lipsa unei reglementări la nivel primar, unitare, care să reglementeze aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție și de conducere de către polițiștii de penitenciare, are drept efect imposibilitatea ocupării prin concurs sau examen a posturilor vacante în cadrul sistemului penitenciar și, pe cale de consecință, amplificarea deficitului major de personal, împrăjări de natură a afecta în mod grav îndeplinirea atribuțiilor poliției penitenciare, constând în asigurarea executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate pronunțate de instanțele judecătorești, prin organizarea pazei, escortării, însoțirii, supravegherii și aplicării regimului de executare a pedepselor și măsurilor privative de libertate care se execută în centrele de arestare preventivă și în secțiile speciale de arestare preventivă, prin organizarea activităților de reintegrare socială a deținuților, persoanelor internate și arestate preventiv, precum și prin activitățile de prevenire a criminalității și terorismului în mediul penitenciar, desfășurate potrivit legii.

Ținând, totodată, seama de necesitatea efectuării în regim de urgență a unor modificări sau completări ale Legii nr. 145/2019, intervenții legislative care vizează clarificarea unor texte legislative conform voinței legiuitorului, remedierea unor omisiuni ori modificări de tehnică legislativă, în lipsa cărora o serie de dispoziții legale fie nu s-ar putea aplica, fie ar putea genera interpretări divergente, putând duce la deficiențe în activitatea unităților penitenciare, aceste modificări și completări privesc inclusiv aspecte referitoare la menținerea sau numirea în funcții de polițist de penitenciare, dreptul la apărare al polițistului de penitenciare în procedura disciplinară ori asigurarea corelării unor prevederi incidente în domeniul repunerii în drepturi a polițistului de penitenciare; în acest sens este de menționat faptul că jurisprudența Curții Constituționale este constantă în sublinierea exigenței de claritate și previzibilitate pe care trebuie să o îndeplinească actele normative, exigență întemeiată pe dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată.

Impunându-se instituirea expresă, la nivel de lege, a indicatorilor de evaluare pentru polițiștii de penitenciare, urgența acestei reglementări este determinată de faptul că, în lipsa acesteia, nu se poate realiza evaluarea profesională în condiții de previzibilitate pentru personalul evaluat, orice întârziere în reglementare având efecte negative imediate asupra desfășurării în condiții de previzibilitate și claritate a acestui proces.

De asemenea, se impune instituirea expresă a modului de echivalare a gradelor profesionale cu gradele militare, reglementarea acestei omisiuni legislative fiind absolut necesară și urgentă, lipsa intervenției legislative având drept consecință imposibilitatea aplicării unor dispoziții legale în vigoare în materia transferului și luării în evidență a rezerviștilor.

Apreciind că remedierea acestor deficiențe este posibilă doar pe calea unei intervenții normative urgente, deoarece toate aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență, extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 30 iulie 2019, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 97, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) La concursul prevăzut la alin. (6) pot participa persoanele care îndeplinesc condițiile stabilite la art. 11 și alin. (4) lit. a), b) și f), respectiv alin. (5) lit. a) și e). Numirea în funcții de

conducere a candidaților admiși la concurs se face ca polițiști de penitenciare definitivi.”

2. După articolul 98 se introduc șapte noi articole, articolele 98¹—98⁷, cu următorul cuprins:

„Art. 98¹. — (1) În vederea ocupării prin concurs sau examen a posturilor vacante de polițist de penitenciare, aferente funcțiilor de conducere și de execuție, se constituie comisii de concurs și comisii de soluționare a contestațiilor.

(2) Componenta nominală a comisiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv desemnarea președinților acestora, se stabilește prin

ordin al ministrului justiției, în cazul concursurilor/examenelor pentru ocuparea funcțiilor de conducere vacante prevăzute la art. 97 alin. (2) și pentru ocuparea posturilor vacante de polițist de penitenciare, aferente funcțiilor de conducere și de execuție, din Ministerul Justiției, respectiv prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor, în cazul celorlalte concursuri/examene de ocupare a posturilor vacante de polițist de penitenciare.

(3) Polițiștii de penitenciare care sunt desemnați membri în comisiile de concurs ori de soluționare a contestațiilor trebuie să aibă o vechime de minimum 3 ani în poliția penitenciară.

(4) La concursurile sau examenele prevăzute la alin. (1) poate participa, în calitate de observator, câte un reprezentant al organizațiilor sindicale ale polițiștilor de penitenciare, reprezentative la nivelul sistemului penitenciar.

Art. 98². — (1) Candidații înscriși la concursul sau examenul de ocupare a posturilor vacante de polițist de penitenciare, aferente funcțiilor de conducere sau de execuție, trebuie să îndeplinească condițiile generale de dobândire a calității de polițist de penitenciare, precum și condițiile obligatorii cumulative de participare la concurs, potrivit prezentei legi.

(2) Îndeplinirea de către candidați a condiției de a fi apt din punct de vedere psihologic și medical pentru exercitarea funcției se constată de structurile de specialitate ale poliției penitenciare, potrivit reglementărilor specifice în domeniu.

(3) Pentru participarea la concurs/examen, candidații din sursă externă care au fost declarați apt medical și psihologic plătesc o taxă al cărei quantum se stabilește prin ordin al ministrului justiției sau, după caz, prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor, în funcție de cheltuielile necesare pentru organizarea concursului.

Art. 98³. — (1) Concursurile/Examenele pentru ocuparea funcțiilor de conducere vacante prevăzute la art. 97 alin. (2) se organizează de Ministerul Justiției cu sprijinul Administrației Naționale a Penitenciarelor, asigurat prin structurile de resurse umane și psihologia personalului. Concursurile/Examenele pentru ocuparea funcțiilor vacante de polițist de penitenciare, de conducere și de execuție, din Ministerul Justiției, se organizează de Ministerul Justiției prin structura proprie de resurse umane. Din comisiile de concurs și din comisiile de soluționare a contestațiilor pot face parte demnitari și personal din Ministerul Justiției, polițiști de penitenciare, specialiști în domeniul managementului și psihologi.

(2) În cazul funcțiilor vacante de polițist de penitenciare, de conducere și de execuție, altele decât cele prevăzute la alin. (1), scoaterea la concurs a acestora, precum și desemnarea unității penitenciare sau, după caz, a unităților penitenciare organizatoare ale concursului se realizează prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(3) Data și locul susținerii concursului/examenului, tematica și bibliografia, prezentarea generală a posturilor și condițiile generale, precum și condițiile obligatorii cumulative pentru ocuparea acestora, probele de concurs, normele și baremele specifice privind organizarea, desfășurarea și evaluarea probelor cu caracter eliminatoriu, datele de contact, perioada pentru depunerea actelor de înscriere la concurs/examen și cuantumul taxei de înscriere se afișează la sediul Ministerului Justiției, în cazul concursurilor/examenelor prevăzute la alin. (1), sau al Administrației Naționale a Penitenciarelor, în cazul celorlalte concursuri/examene, precum și al unității organizatoare a concursului/examenului și se publică pe pagina de internet a Ministerului Justiției sau, după caz, a Administrației Naționale a Penitenciarelor cu cel puțin 45 de zile calendaristice înainte de data fixată pentru susținerea primei probe a concursului/examenului.

Art. 98⁴. — (1) Concursul/Examenul pentru ocuparea funcțiilor de conducere vacante prevăzute la art. 97 alin. (2) constă în susținerea următoarelor probe:

a) un interviu în cadrul căruia se prezintă și un proiect managerial referitor la exercitarea atribuțiilor specifice funcției

de conducere, întocmit și depus anterior de către candidat, conform anunțului de concurs;

b) o probă practică pentru evaluarea aptitudinilor manageriale, care constă în rezolvarea unei activități, a unei situații sau a unei succesiuni de activități ori situații întâlnite în mod curent sau care pot apărea în exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere.

(2) Comisia de concurs întocmește, pe baza tematicii și a bibliografiei de concurs stabilite prin ordin al ministrului justiției, la propunerea Administrației Naționale a Penitenciarelor, planul probelor de concurs, care cuprinde modalitatea de desfășurare a acestora și duratele de timp alocate pentru fiecare probă, precum și subiectele aferente probei practice și baremele de evaluare și notare și realizează evaluarea și notarea acestora.

(3) În cadrul probelor de concurs candidații sunt verificați și evaluați cu privire la cunoștințele și aptitudinile manageriale necesare ocupării funcției pentru care candidează, fiind urmărite abilități legate de folosirea adecvată și eficientă a resurselor umane, materiale și financiare, capacitatea de organizare, strategie, analiză, sinteză, previziune, rezistența la stres, capacitatea rapidă de decizie, inițiativă și capacitate de adaptare rapidă la situații noi, comunicare.

(4) Pe baza baremelor de evaluare și notare, fiecare membru al comisiei de concurs evaluează și notează candidații cu note de la 1 la 10. Pentru fiecare probă, nota acordată candidatului este media aritmetică a notelor acordate de fiecare membru al comisiei de concurs. În cazul în care între notele acordate unui candidat există o diferență mai mare de 1 punct, membrii comisiei de concurs procedează la reanalizarea probei susținute de candidat și la renotarea acesteia; procedura renotării se efectuează o singură dată, iar în cazul menținerii acestei diferențe și după renotare, membrii comisiei de concurs își motivează, în scris, punctajul acordat.

(5) Probele de concurs se înregistrează audiovideo.

(6) Este declarat «admis» candidatul care obține punctajul final cel mai mare pentru același post, cu condiția ca la fiecare probă să obțină cel puțin nota 7 (șapte); punctajul final este calculat ca medie aritmetică a notelor obținute la fiecare probă de concurs; la punctaje finale egale are prioritate candidatul a cărui vechime în poliția penitenciară este mai mare, iar dacă egalitatea se menține, are prioritate candidatul cu vechime mai mare în funcții de conducere din poliția penitenciară.

(7) Baremele de evaluare și notare se afișează la centrul de concurs, imediat după finalizarea susținerii de către ultimul candidat a ultimei probe de concurs.

(8) Împotriva baremelor de evaluare și notare, candidații pot face contestație în termen de 24 de ore de la afișarea acestora. Erorile cu privire la modalitatea de întocmire a baremelor de evaluare și notare pot fi constatate și remediate și din oficiu de comisia de concurs/examen. Soluționarea contestațiilor se realizează în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului de depunere a acestora.

(9) Candidații nemulțumiți de rezultatele probelor de concurs pot contesta nota la una sau la ambele probe, în termen de 2 zile lucrătoare de la data afișării rezultatelor. Contestațiile se soluționează de comisia de contestații prin analizarea înregistrării audiovideo a probelor susținute de candidat, conform baremelor de evaluare și notare definitive, în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului de depunere a acestora. Membrii comisiei de soluționare a contestațiilor soluționează contestațiile formulate cu aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor alin. (4). Dacă în urma soluționării contestației formulate nota la una dintre probele de concurs se modifică, în plus sau în minus, contestația se admite.

Art. 98⁵. — (1) Concursul/Examenul pentru ocuparea funcțiilor vacante, de conducere sau de execuție, prevăzute la

art. 96, art. 97 alin. (3)—(6) și art. 98 alin. (1) și (3), constă în susținerea următoarelor probe:

a) una sau mai multe probe cu caracter eliminativ, cu relevanță directă în ceea ce privește specificul atribuțiilor postului scos la concurs;

b) probă scrisă pentru examinarea cunoștințelor specifice postului scos la concurs.

(2) Probele cu caracter eliminativ, cu relevanță directă în ceea ce privește specificul atribuțiilor postului scos la concurs, sunt:

a) proba sportivă pentru evaluarea performanței fizice;

b) proba practică;

c) proba orală de verificare a cunoștințelor de limbă străină;

d) interviul, prin care se evaluează potențialul candidatului de a corespunde specificului postului și mediului de lucru vizat, stabilit prin raportare la profilul psihoprofesional al postului.

(3) Organizarea, desfășurarea și evaluarea probelor prevăzute la alin. (2) se realizează potrivit normelor și baremelor specifice aprobate prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(4) Proba orală de verificare a cunoștințelor de limbă străină, precum și proba interviului se înregistrează în mod obligatoriu, în funcție de dotarea tehnică existentă, cu mijloace tehnice audio sau audio-video.

(5) În situația în care funcțiile scoase la concurs/examen sunt din mai multe domenii de activitate, iar tematica stabilită este diferită, se constituie comisii de concurs și de soluționare a contestațiilor distincte pentru fiecare domeniu. Pentru probele eliminatorii prevăzute la alin. (2) lit. a)—c), în cadrul comisiilor de concurs pot funcționa subcomisii de concurs, alcătuite din membri specialiști în domeniul probei.

(6) Prin membrii specialiști în domeniul postului scos la concurs, în cazul probei scrise, sau, după caz, prin subcomisiile de concurs, în cazul probelor eliminatorii prevăzute la alin. (2) lit. a)—c), comisia de concurs întocmește, pe baza tematicii și a bibliografiei de concurs stabilite prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor sau, în cazul concursurilor/examenelor prevăzute la art. 98³ alin. (1), prin ordin al ministrului justiției, subiectele, baremele de evaluare și notare, modalitatea de susținere a probelor de concurs și realizează evaluarea, corectarea și notarea acestora.

(7) Proba sportivă pentru evaluarea performanței fizice se evaluează cu calificativul «admis»/«respins»; proba se evaluează potrivit baremelor stabilite prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor și împotriva ei nu poate fi formulată contestație.

(8) Fiecare din probele eliminatorii prevăzute la alin. (2) lit. b)—d) se evaluează de comisia/subcomisia de concurs cu calificativul «admis»/«respins», potrivit baremelor prevăzute la alin. (3), iar împotriva calificativului acordat nu poate fi formulată contestație.

(9) În cazul probei scrise pentru examinarea cunoștințelor specifice postului scos la concurs, pe baza baremelor de evaluare și notare definitive, fiecare membru specialist în domeniul postului scos la concurs notează lucrările candidaților cu note de la 1 la 10; nota acordată candidatului este media aritmetică a notelor acordate de fiecare corector. În cazul în care între notele acordate unui candidat există o diferență mai mare de 1 punct, fiecare corector procedează la reanalizarea lucrării candidatului și la renotarea acesteia. Procedura renotării se efectuează o singură dată, iar în cazul menținerii acestei diferențe și după renotare, fiecare corector își motivează, în scris, punctajul acordat.

(10) Sunt declarați «admis» la concurs candidații care au fost declarați «admis» la proba sau, după caz, la probele eliminatorii, au obținut cel puțin nota 7 la proba scrisă pentru examinarea cunoștințelor specifice postului scos la concurs și care se clasează în limita numărului și categoriei de posturi scoase la concurs de unitatea pentru care au candidat; la note egale are prioritate candidatul a cărui vechime în specialitatea postului este mai mare. În cazul în care egalitatea se menține este

declarat «admis» candidatul a cărui vechime în poliția penitenciară este mai mare.

(11) Baremele de evaluare și notare la proba scrisă se afișează la centrele de concurs și pe pagina de internet a Administrației Naționale a Penitenciarelor, imediat după finalizarea probei scrise.

(12) Împotriva baremelor de evaluare și notare la proba scrisă, candidații pot face contestație în termen de 24 de ore de la afișarea acestora. Erorile cu privire la modalitatea de întocmire a subiectelor sau a baremelor de evaluare și notare pot fi constatate și remediate și din oficiu de comisia de concurs/examen. Soluționarea contestațiilor se realizează în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului de depunere a acestora.

(13) Candidații nemulțumiți de rezultatele obținute la proba scrisă pot face contestație în termen de 2 zile lucrătoare de la data afișării rezultatelor; contestațiile se soluționează de comisia de contestații, conform baremelor de corectare și notare definitive, în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data expirării termenului de depunere a acestora, cu aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor alin. (9).

Dacă în urma soluționării contestației formulate nota se modifică, în plus sau în minus, contestația se admite.

Art. 98⁶. — (1) În cazul în care ocuparea postului vacant pentru care s-a organizat concurs nu este posibilă din motive care țin exclusiv de persoana candidatului declarat «admis» sau care rezultă din verificările efectuate cu privire la îndeplinirea condițiilor de dobândire a calității de polițist de penitenciare, oferta de ocupare a postului se face candidatului clasat pe următorul loc, în ordinea descrescătoare a punctajelor finale/notelor obținute, cu condiția ca acesta să fi obținut cel puțin nota 7 (șapte) sau, în cazul concursurilor prevăzute la art. 98⁴, acesta să fi obținut la fiecare probă cel puțin nota 7 (șapte).

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător în cazul în care candidatul declarat «admis» comunică refuzul prezentării la post sau, ulterior emiterii actului de numire în funcție, nu se prezintă la post în cel mult 30 de zile calendaristice de la data comunicării acestuia.

Art. 98⁷. — (1) Concursurile de ocupare a posturilor vacante de personal cu studii superioare din sectorul medical al poliției penitenciare se organizează și se desfășoară conform legislației din domeniul sănătății și metodologiei specifice aprobate prin ordin al ministrului sănătății, cu îndeplinirea condițiilor necesare dobândirii calității de polițist de penitenciare. Pentru posturile specifice sistemului poliției penitenciare care nu se regăsesc în metodologia specifică aprobată prin ordin al ministrului sănătății se aplică legislația specifică polițiștilor de penitenciare.

(2) Concursurile de ocupare a posturilor vacante pentru clerul din poliția penitenciară se organizează cu respectarea dispozițiilor legale privind constituirea și organizarea clerului militar.”

3. La articolul 128, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul în care s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, polițistul de penitenciare este repus în toate drepturile anterioare, inclusiv în funcția deținută anterior, și beneficiază de compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, potrivit competențelor de gestiune a resurselor umane. În cazul în care s-a dispus condamnarea definitivă a polițistului de penitenciare la pedeapsa amenzii penale, acesta este repus în funcția deținută anterior, potrivit competențelor de gestiune a resurselor umane, fără a beneficia de drepturile de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție.”

4. La articolul 134, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Menținerea sau numirea în funcții de polițist potrivit alin. (1) și (2) se face prin ordin al ministrului justiției, pe baza

propunerii șefului unității din care acesta face parte, respectiv a făcut parte, și a avizului comisiei de expertiză medico-militară.

(4) Comisia de expertiză medico-militară constată dacă atribuțiile funcției pe care urmează să fie menținut, respectiv numit, sunt compatibile cu incapacitatea dată de afecțiunea fizică/psihică și pot fi îndeplinite fără riscul de a o agrava.”

5. La articolul 166 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) garantarea dreptului la apărare, conform căruia se recunoaște dreptul polițistului de penitenciare de a fi audiat, de a prezenta dovezi în apărarea sa și de a fi asistat de către un avocat și/sau de un reprezentant al unei organizații sindicale; se consideră dovezi, în înțelesul prezentei dispoziții, înscrisurile și martorii;”

6. La articolul 171, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În situațiile prevăzute la alin. (2) și (3), persoana care a făcut sesizarea va fi înștiințată cu privire la demersurile efectuate în termen de 10 zile de la realizarea acestora.”

7. La articolul 196, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) La încadrarea în poliția penitenciară a cadrelor militare în activitate/rezervă, precum și la încetarea raporturilor de serviciu ale polițiștilor de penitenciare, gradele profesionale ale polițiștilor de penitenciare se echivalează cu gradele militare, după cum urmează:

A. Ofițeri:

a) subinspector de poliție penitenciară — sublocotenent;

b) inspector de poliție penitenciară — locotenent;

c) inspector principal de poliție penitenciară — căpitan;

d) subcomisar de poliție penitenciară — maior;

e) comisar de poliție penitenciară — locotenent colonel;

f) comisar șef de poliție penitenciară — colonel;

g) chestor de poliție penitenciară — general de brigadă;

h) chestor principal de poliție penitenciară — general maior;

i) chestor șef adjunct de poliție penitenciară — general

locotenent;

j) chestor șef de poliție penitenciară — general cu patru stele.

B. Agenți:

a) agent de poliție penitenciară — maistru militar cls. a IV-a sau sergent major;

b) agent principal de poliție penitenciară — maistru militar cls. a III-a sau plutonier;

c) agent șef adjunct de poliție penitenciară — maistru militar cls. a II-a sau plutonier major;

d) agent șef de poliție penitenciară — maistru militar cls. I sau plutonier adjutant;

e) agent șef principal de poliție penitenciară — maistru militar principal sau plutonier adjutant șef.

(4) Pentru cadrele militare în activitate sau în rezervă care se încadrează în poliția penitenciară, precum și pentru polițiștii de penitenciare cărora le încetează raporturile de serviciu, perioada scursă de la ultima avansare în grad până la data încetării calității de cadru militar în activitate/polițist constituie stagiul minim în grad.”

8. La articolul 202, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) La încetarea mandatului funcției de conducere, persoanele prevăzute la alin. (2) care nu sunt reînvestite în

funcție vor fi numite într-o funcție vacantă de conducere care nu este de tipul celor exercitate pe mandat sau, după caz, într-o funcție vacantă de execuție, pentru care îndeplinesc condițiile obligatorii cumulative de ocupare prevăzute de prezenta lege, conform opțiunii exprimate.”

9. După articolul 203 se introduce un nou articol, articolul 203¹, cu următorul cuprins:

„Art. 203¹. — Îndeplinirea condițiilor specifice postului, potrivit dispozițiilor prezentei legi, se stabilește prin raportare la fișa postului.”

10. Articolul 207 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 207. — Codul deontologic al polițistului de penitenciare se aprobă prin ordin al ministrului justiției.”

11. Articolul 208 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 208. — În situația în care, prin acte normative, calificativele obținute la evaluările anuale reprezintă o condiție, iar perioada luată în calcul include anii 2018 și 2019, această condiție se consideră îndeplinită.”

12. În anexa nr. 4, notele nr. 5 și 6 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„5. La lit. C «Indicatori de evaluare», pentru polițiștii de penitenciare cu funcții de execuție sunt prevăzuți 10 indicatori de evaluare, respectiv: cunoștințe profesionale și abilități practice, aplicarea cunoștințelor profesionale în activitate, calitatea și operativitatea activităților desfășurate, preocupare pentru perfecționarea profesională, comunicare, capacitatea de a lucra în echipă, responsabilitate și inițiativă, receptivitate și adaptabilitate, rezistență la stres, disciplină, iar în cazul ofițerilor cu funcții de conducere sunt prevăzuți și 4 indicatori de evaluare suplimentari vizând competențele manageriale, respectiv: capacitate decizională, previziune și planificare, organizare și coordonare, precum și monitorizare și control.

6. Fiecare indicator de evaluare de la pct. 5 este notat de la 1 la 5, în funcție de gradul de îndeplinire a indicatorului, 1 fiind punctajul minim în cazul în care indicatorul de evaluare nu este îndeplinit, iar 5 fiind punctajul maxim, în cazul în care indicatorul de evaluare este îndeplinit permanent la nivel maxim. Acordarea punctajului corespunzător indicatorilor de evaluare se realizează prin marcarea cu «x» în una dintre cele 5 căsuțe aferente fiecărui indicator de evaluare, în funcție de nivelul care corespunde persoanei evaluate, motivându-se în aceeași căsuță încadrarea la respectivul indicator de evaluare. Administrația Națională a Penitenciarelor poate elabora modele de completare a fișelor de evaluare pe care le face cunoscute evaluatorilor.”

Art. II. — (1) Concursurile pentru ocuparea funcțiilor vacante de polițist de penitenciare, de conducere sau de execuție, începute anterior datei intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, nu mai continuă, acestea fiind reluate în acord cu noile dispoziții legale și în raport cu necesitățile instituționale de ocupare; taxele plătite de candidații care nu se reînscu la noile concursuri se restituie.

(2) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se adoptă, prin ordin al ministrului justiției, regulamentul prevăzut la art. 99 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Marian Cătălin Predoiu

Ministrul muncii și protecției sociale,

Victoria Violeta Alexandru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

